

HET FEESTMAAL.

In de woning van don Fernando, zoon van den hertog, was de feestdich aangericht. Voornamen personen zaten er rond. Naast den gastheer zag men Egmont, wat verder Hoorne, Noircarmes en nog vele andere edellieden van hoogen rang. Het muziekkorps van Alva verlustigde het gezelschap. De schuimende wijn deed ook zijn invloed gelden en graaf Egmont dacht aan geen gevaar. Eenige uren verlieden in genoegzaam samenzijn.

Eensklaps verscheen een bode van Alva en reikte aan don Fernando een brief over. De gastheer doorlas dezen en sprak :

— Heeren, de hertog, mijn vader, verzoekt u de gunst, u allen na afloop van dezen maaltijd te zijnent te zien. Hij wenschte u te spreken over het plan van het kasteel, dat hij te Antwerpen wil oprichten.

Dit nieuws werd druk besproken. Don Fernando boog zich tot Egmont en fluisterde hem in 't oor :

— Verlaat onmiddellijk deze plaats, heer graaf! Zadel uw snelste paard en vlucht zonder uitstel.

Egmont verschrok hevig. Alle waarschuwingen van welmeenende vrienden kwamen hem voor den geest. Hij stond op en liep gejaagd en zenuwachtig naar eene andere kamer. Ja, hij zou vluchten. Ten laatste geloofde hij dan toch aan 't gevaar voor zijn leven.

Eenige edelen hadden zijne onrust bemerkte. Nieuwsgierig volgden ze hem.

— Wat deert u toch? vroeg Noircarmes, een laaghartig en wreed man en een vertrouwde van Alva.

— Don Fernando raadt mij aan te vluchten, antwoordde Egmont, wat zeer onvoorzichtig was. Maar hij doorgronde Noircarmes niet.

— Vluchten? herhaalde deze, reeds vreezende dat het slachtoffer aan Alva ontkomen zou. En waarom?

— Er is levensgevaar voor mij.

— Raadt gij dan de bedoelingen van don Fernando niet?... Hij zet u aan te vlieden. Wie de wijk neemt, is schuldig. Buiten Brussel zal men u gevangen nemen. En wat zult ge antwoorden, als men u van verraad beticht?

Dat ik mij van geene schuld bewust ben, zei Egmont fier.

— Wie geen schuld heeft, loopt niet weg als een misdadiger.

De graaf aarzelde weer. Ach, had hij het oor niet geleend aan den valschen Noircarmes ! Had hij den raad maar gevolgd van Alva's zoon, een grootmoedigen Spanjaard, het tegendeel zijns vaders ! Maar neen, Egmont kon niet besluiten heen te gaan. Hij keerde in de feestzaal terug. Noircarmes juichte inwendig. Don Fernando zag droevig naar zijn vriend. Weldra stond het gezelschap op. Men begaf zich naar Alva's woning.

A. HANS.

EGMONT en HOORNE

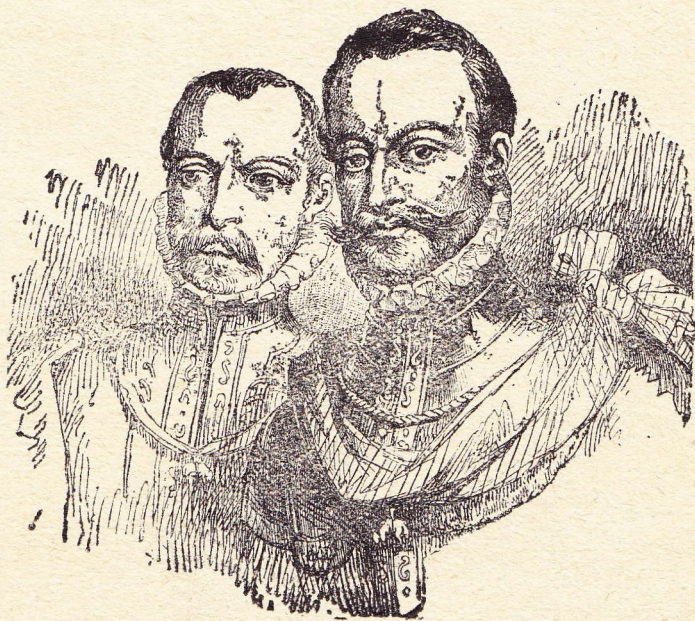
L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

EGMONT en HOORNE

DOOR

A. HANS

DERDE UITGAVE

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN

INHOUDSTAFEL

	Bladz.
Inleiding	5
I. In Frankrijk	7
II. Te Willebroeck	20
III. De komst van Alva	24
IV. Het Feestmaal	27
V. De Gevangenneming	29
VI. In de Brusselsche Taveerne	33
VII. Mislukt	38
VIII. Bedroefde Vrouwen. — Een edele Grijsaard	41
IX. De laatste Nacht	47
X. Het Treurspel	51
XI. Hoorne's Broeder	55
XII. Egmont's Zonen	58